

РЕШЕНИЕ

№ 1542

гр. София, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11239** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Столична дирекция на вътрешните работи, подадена от юрисконсулт Х. Х. , срещу Решение от 19.10.2023 г., постановено по НАХД № 7157/23 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 132 състав, с което е отменен Електронен фиш Серия К № 6099598, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи, с който на С. В. Л. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лв., на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 4 от с.з.

В жалбата се поддържа становище за неправилност на първоинстанционното решение, като се претендира отмяната му и потвърждаване на издадения електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът не е представляван, В депозираните писмени бележи изразява становище по същество и моли за отмяна на решението. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация – С. В. Л., не е представляван и не е заявил становище по основателността на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната инстанция приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

От фактическа страна СРС е установил, че С. В. Л. е собственик на л.а. „Ф. Туарег” с рег. [рег.номер на МПС].

На 29.06.2022г. в 15:47 ч. автомобилът се движел в [населено място], по [улица]с посока на движение от Околовръстен път към [улица]. До номер 330 бил заснет от преносима мобилна система за видеоконтрол „С. М2”, № MD 1193, разположена на пътя. Системата заснела и записала скоростта, дата и час, както и регистрационния номер на автомобила. Била измерена скорост на движение 90 км./ч., която след припадане на от 3 % възможна грешка била изчислена на 87 км./ч. Ограничението за скоростта на МПС било 50 км/ч. - за населено място. Бил изготвен снимков материал. След като бил установен собственикът на автомобила бил издаден ЕФ, който бил връчен на жалбоподателя на 02.05.2023 г. В 14 дневен срок от връчване на ЕФ, жалбоподателят не предоставил в СДВР писмена декларация с данни за това, че друго лице е управлявало автомобила и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство.

За да отмени електронния фиш съставът на районния съд е мотивирал извод, че наказващият орган е длъжен да посочи в ЕФ какво обуславя повторността на деянието – с кой акт /наказателно постановление или ЕФ/ е било наложено наказание и за какво нарушение; кой е наказващият орган; кога е влязъл в сила този акт. Последното обстоятелство - датата на влизане в сила на акта, е определена за особено важна, тъй като от нея може да се разбере дали е изтекъл или не едногодишен срок от предходното наказване и оттам да се направи преценка дали е налице повторност. Съдът е посочил, че е важно за преценката за повторността посочването на нарушението, за което жалбоподателят е бил наказан, за да се прецени дали е същото по вид, като това в процесния ЕФ. По – нататък СРС пише, че непосочването на тези обстоятелства в описанието на нарушението, на практика представлява липса на съставомерни факти от състава му и лишава наказаното лице от възможността да разбере защо се твърди, че деянието е повторно и евентуално да направи възражения в тази посока. СРС е посочил, че дори тези обстоятелства да могат да бъдат установени в рамките на съдебния процес, това не дерогира задължението на наказващия орган да ги посочи в издадения от него акт, тъй

като на наказаното лице се дължи ясно, точно и пълно посочване на всички факти от състава на нарушението, така че още с прочита на ЕФ /или НП/, с което му е наложено наказание да може да разбере за какво точно деяние е санкционирано. В заключение съдът е приел, че щом в ЕФ не са посочени горепосочените обстоятелства, е допуснато процесуално нарушение, което е съществено, защото ограничава правото на защита на наказаното лице, доколкото на него не са му предявени ясно и

разбираемо правнорелевантните факти, по които то следва да се защитава.

Касационната инстанция намира, че решението е постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, което налага отмяната му и връщането му за ново разглеждане от друг състав на съда.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП урежда максималните скорости на движение, с които водачите на МПС следва да се съобразяват, при движение в населено място и извън него, съобразно категорията МПС. Отклонение от това правило е въведено в ал. 2, в която е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая не е спорно, че на участъка от пътя, по който е управлявал МПС касатора е бил с ограничение от 50 км.ч., за населено място.

За нарушаване на забраната за превишаване на посочените в чл. 21, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП величини на максимално допустимата скорост, съобразно превишението, законодателят е предвидил различни размери на административното наказание „глоба“, като в случая, при отчетено превишение в размер на 37 км/ч, относима е т. 4 на чл. 182, ал. 1 ЗДвП. Според посочената разпоредба за превишаване от 31 до 40 км/ч на водача се налага глоба в размер на 400 лв.

Според чл. 182, ал. 4 ЗДвП, когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца.

В случая се установява, че наказанието на С. В. Л. е наложено именно в хипотезата на повторност на нарушението. Видно от обстоятелствената част на процесния електронен фиш, нарушението е извършено в условията на повторност – в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/5007974.

В изпълнение на задължението си да докаже обективните признаци на санкционираното нарушение от страна на наказващия орган пред СРС е представен препис на електронен фиш Серия К № 5007974. Същият е издаден за това, че на 20.06.2021 г. в 13.43 часа в обл. Л., ПП I-4, км. 33+942, землището на [населено място], с АТСС АРН САМ S1 е установено движение на управлявания от С. В. Л. лек автомобил със скорост от 111 км/ч при максимално допустима такава от 60 км/ч.

В обжалваният ЕФ изрично е посочено, че нарушението е извършено при условията на повторност, като е посочен видът и номера на акта, въз основа на който наказващият орган е приел наличието от обективна страна на този съставомерен признак. Факт е, че не е посочено кога предходно издаден ЕФ Серия К № 5007974, въз основа на който е прието, че нарушението е в условията на повторност, е влязъл в сила. Това обаче, е лесно установимо от ангажираните по преписката доказателства. Видно от справка картон на водача и приложеното съобщение за връчване, предходно издадения ЕФ Серия К № 5007974 е издаден на 12.07.2021 г. и е връчен на 22.11.2021г. Следователно и предвид липсата на твърдения, че е бил обжалван, както и доказателства за това, същият е влязъл в сила на 07.12.2021г. Процесното нарушение е извършено на 29.06.2022г, тоест в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К № 5007974. Налице са предпоставките, да се приеме, че процесното нарушение е извършено в условията на повторност по см на § 6 т.33 от ДР на ЗДвП. Правилно АНО е приел, че нарушението е извършено при условията на предходно извършено нарушение от същия вид по смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. В този

смисъл са например Решение № 2345 от 6.04.2023 г. по адм. д. № 838/2023 г. на АССГ и Решение № 2507 от 11.04.2023 г. по адм. д. № 842/2023 г. на АССГ. Освен това, съставът на СРС в изпълнение на задължението си по чл. 13 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, е следвало, при наличие на съмнение по отношение датата на влизане в сила на предходно издадения ЕФ, служебно да изиска доказателства в тази насока, тъй като върху съда лежи задължението за разкриване на обективната истина.

Посочването в електронния фиш на всички елементи от обективна страна на състава на нарушение по чл. 21 ЗДвП дава възможност на наказаното лице да разбере какво нарушение му е вменено и да организира защита си по него. Допълнителните данни по него, напр. относно повторността на нарушението, са от значение за определяне на наказанието, а не за наличието на вмененото нарушение, поради което не е налице и пречка по чл. 189, ал. 4 ЗДвП за издаването на ЕФ. В тази връзка касационната инстанция не споделя изводите на СРС за допуснатото съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на наказаното лице. В този смисъл например е Решение № 51/03.01.2024 г. по КНАХД № 10368/2023 г. по описа на АССГ, Х. к.с.

С оглед на това, съдът намира, че не са налице допуснатите процесуални нарушения, установени от състава на СРС, поради което решението му се явява неправилно. Същото следва да се отмени и се постанови друго, с което да се потвърди Електронен фиш Серия К № 6099598, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи, с който на С. В. Л. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лв., на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 4 от с.з.

С оглед своевременно заявената претенция за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, настоящият състав намира, че следва в полза на касатора да се присъди такова в размер на 400 лв., на основание чл. 18 ал. 2 във вр. с чл. 7 ал. 2 т. 1 от НАРЕДБА № 1 ОТ 9 Ю. 2004 Г. ЗА МИНИМАЛНИТЕ РАЗМЕРИ НА АДВОКАТСКИТЕ ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 4680/19.10.2023 г., постановено по НАХД № 7157/23 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 132 състав.

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш Серия К № 6099598, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи, с който на С. В. Л. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лв., на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 4 от с.з.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.